

תת"ע 6809/04/19 - מדינת ישראל נגד רונן לויטס

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 6809-04-19 מדינת ישראל נ' רונן לויטס
לפני כבוד השופטת שני שטרן

בעניין: המאשימה: מדינת ישראל
נגד

הנאשם: רונן לויטס

הכרעת דין

**בהתאם למצוות סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) תשמ"ב-1982, אני מודיעה כי החלטתי
לזכות את הנאשם.**

רקע

כתב האישום מייחס לנאשם כי ביום 14.11.18 בשעה 21:45 ברח' ידידיה ליד בית מספר 7 ברמת גן, החנה את רכבו ליד סימון אדום לבן. זאת בניגוד לתקנה 22 (א) לתקנות התעבורה.

פרק הנסיבות מפרט כי רכבו של הנאשם הפריע לתנועה בכך שחנה בכניסה ויציאה מחניה של בית, חוסמת שער של חניה פרטית וכן, עומד על מעטפה המסומנת על פני הכביש.

הנאשם, הודה כי אכן הרכב הוא שלו וכי חנה במקום הנטען, אולם כפר באשמה, וטען כי אשתו בעלת תו נכה בתוקף ואם אינה מוצאת חניה במרחק סביר מהבית, היא חונה באדום לבן. לטענתו החנה את רכבו באופן מותר על פי הכללים שקובע חוק הנכים, מבלי לגרום הפרעה ממשית לתנועה. הנאשם טען כי פנה למפנ"א והתשובות שקיבל היו בנוגע לחסימת חניה פרטית וכן חניה על גבי מעטפה המסומנת על פני הכביש וכי עד למועד שמיעת הראיות לא ידע שהאישום הינו בגין חניה באדום לבן.

מטעם המאשימה העידה השוטרת רושמת הדו"ח ומטעם ההגנה העיד הנאשם עצמו.

ע/ת1, השוטרת רושמת הדו"ח, העידה כי מול רכבו של הנאשם חנה רכב ארוך שבלט פנימה לכיוון הרחוב, כי מדובר ברחוב צר ללא מוצא, בעל מצוקת חניה. לדבריה, הגיעה למקום בעקבות תלונה בגין חסימת כניסה ויציאה מחניה פרטית, ניסתה להשיג את הנאשם טלפונית ומשלא הצליחה נרשם הדו"ח.

בחקירה נגדית ענתה כי לא עברו רכבים ברחוב בזמן ששוחחה עם הנאשם ולאחר מכן ענתה כי אינה זוכרת אם עברו רכבים. בחקירה חוזרת ענתה כי רכבים לא יכולים לצאת, היו מתקשים לצאת, אם בכלל ולבסוף, לשאלת הנאשם ענתה כי היה רכב אחד שנסע אחורנית.

יצוין, כי כתב האישום מציין כי החניה מקשה על המעבר להמשך הרחוב.

הנאשם העיד כי בשנתיים האחרונות בעלי תו נכה חונים באדום לבן נוכח מצוקת החניה ברחוב וכי לא מבוצעת אכיפה במקום. העיד כי החניה באדום לבן לא מפריעה רכבים לצאת ולהיכנס לרחוב.

הנאשם הגיש את תשובות מפנ"א, המתייחסות לחסימת כניסה לחניה פרטית ועמידה על גבי מעטפה המסומנת על פני הכביש (נ/2) וכן תמונות הרחוב אשר ניתן ללמוד מהן כי לא מדובר בכניסה לחניה פרטית (נ/3). כמו כן, הגיש אישור מעיריית רמת גן לפיה, המעטפה על פני הכביש לא סומנה על ידיה ואף לא נדונה בוועדת התנועה (נ/1).

המאשימה לא הגישה תמונות המתארות את העבירה.

לטענתו, הדו"ח נרשם כיוון שהשוטרת סברה שמדובר בחניה באדום לבן תוך חסימת כניסה לחניה פרטית ועמידה על מעטפה המסומנת על פני הכביש ואשר אלו מהוות הפרעה לתנועה.

משכך, אבחן האם עמד הנאשם בתנאי חוק חניה לנכים, המקיים הגנה לנכה בתנאים האמורים בו.

דיון והכרעה

מטרתו העיקרית של חוק חניה לנכים, התשנ"ד-1993 (להלן: "חוק חניה לנכים"), הינה לאפשר נגישות מלאה לציבור הנכים לכל מקום ברכבם. את עקרון הנגישות לציבור הנכים יש ליישם ברוח שנקבעה בסעיפים 1 ו-2 לחוק שיוויון זכויות לאנשים עם מוגבלות תשנ"ח - 1998.

סעיף 2 (א) בחוק חניה לנכים קובע שנכה רשאי לחנות את רכבו הנושא תג נכה במקום שאין החניה מותרת בו, ובלבד שהתקיימו כל ארבעת התנאים הקבועים בסעיף, דהיינו - בסמוך למקום האמור לא מצוי מקום אחר שהחניה בו מותרת או שהוא לא היה פנוי בזמן החניה; החניה נעשית באופן שאינה סיכון לעוברי דרך ואינה מאונעת מעבר חופשיל הולכי רגל, לעגלות לידים אולעגלות נכים; החניה אינה גורמת להפרעה ממשית לתנועה.

עיון בהוראות סעיפים 2 ו-3 לחוק חניה לנכים מעלה שהמחוקק ביקש ליצור איזון בין צרכיהם המיוחדים של הנכים לבין צרכי כלל הציבור. בעקבות איזון זה קבע המחוקק אמנם שהחניה מותרת גם במקום אסור ואולם הוא סייג קביעה זו בכך שהחניה אינה גורמת להפרעה ממשית לתנועה. בשל כך לא רשאי נכה להחנות רכבו בכל מקום בו צבועה המדרכה באדום לבן, אם יש בחנייתו כאמור כדי לגרום הפרעה ממשית לתנועה.

לאחר ששמעתי את עדויות הצדדים מצאתי התעורר בלבי ספק סביר בשאלה האם נגרמה הפרעה ממשית לתנועה בידי הנאשם ולא עלה בידי המאשימה להסיר ספק זה.

אכן, רכבו של הנאשם חנה בצמוד לאבני שפה הצבועות אדום לבן ואולם, כפי שאושר על ידי השוטרת, ההפרעה נגרמה בשל רכב ארוך החונה באלכסון ממול רכבו של הנאשם. ואולם, לא הוכח מי מהשניים חנה קודם. האם הרכב הארוך חנה מראש, ואז רכבו של הנאשם עשוי היה לגרום הפרעה, שמא רכבו של הנאשם חנה באדום לבן ורק לאחר מכן נעמד הרכב הארוך במקביל.

כמו כן, לא ברורה השאלה האם החניה במקום חסמה את התנועה או רק הקשתה על הכניסה והיציאה מהרחוב. לטענת הנאשם, בזמן ששוחח עם השוטרת, עברו רכבים ברחוב. גרסתה של השוטרת בעניין זה השתנתה מעת לעת ואף הדו"ח עצמו מציין במקום אחד כי רכב לא הצליח להיכנס לרחוב ובמקום אחר כי החניה מקשה על רכבים להיכנס. מקשה, משמע - מצליחים להיכנס.

שעה שאין מחלוקת בנוגע לאותו רכב ארוך שחנה באלכסון, הגם שחנה כחוק, אינני יכולה לקבוע האם רכבו של הנאשם הוא זה שגרם הפרעה לתנועה.

כפי שניכר מלשון הדו"ח עצמו ומעדות השוטרת, ניכר כי בעת שהגיעה למקום, סברה כי מדובר בחסימת כניסה לחניה ובעמידה על מעטפה המסומנת על פני הכביש. ואולם, משעלה בידי הנאשם להוכיח כי אין מדובר בכניסה לכלי רכב וכי המעטפה לא סומנה כדיון, הרי שיכול ומידע זה היה קיים בידי השוטרת טרם רישום הדו"ח, לא היה נרשם כלל..

יש לפרש את המונח "הפרעה ממשית" באופן העולה בקנה אחד עם מטרת הסעיף וזהותם של אלו אשר לטובתם נחקק סעיף זה, כך שלא כל הפרעה לתנועה תיחשב הפרעה ממשית. על ההפרעה להיות מוחשית שאם לאו, לא ייתן חוק חניה לנכים כל יתרון. הדברים מקבלים משנה תוקף, כאשר מדובר בחניית לילה, מתחת לבית המגורים של בעל תו הנכה, ברחוב ללא מוצא, אשר סביר כי בשעות אלו התנועה בו דלילה.

נוכח כל האמור לעיל, משהתעורר בלבי ספק, בנודע להתקיימותם של הסייגים בחוק חניה לנכים, הרי שאינני יכולה להרשיע את הנאשם בעבירה המיוחסת לו ואני מורה על זיכוי.

הדיון הקבוע ליום 8.9.19 מבוטל.

המזכירות תודיע לצדדים.

ניתנה היום, ה' אלול תשע"ט, 05 ספטמבר 2019, במעמד הצדדים